

Китоби Дониёл — Рақами понздаҳ

Дониёл, боби дуюм — Хулоса ва натиҷагирӣ, қисми дуюм

Jeff Pippenger

2023-12-10

Дар охири моҳи июли соли 2023, овозе дар биёбон ба нолидан назди устухонҳои хушки мурдагон оғоз намуд, чунон ки инро Дониёл бо назди Ариёх рафтан ва ба ӯ хабар додана, ки «сир»-ро фаҳмидааст, ифода мекунад. Дониёл дар робита ба Ҳананё, Мишоил ва Азариё паёмовари Илёсро намоёндагӣ мекунад, ва паёми Илёс муайян месозад, ки новобаста аз он ки қавми Худо онро мефаҳманд ё қабул мекунанд ё не, онҳо аллакай зери лаънат қарор доранд.

Ва алҳол, эй коҳинон, ин амр барои шумост. Агар нашунавед, ва агар ба дил нагиред, то ки ба исми Ман ҷалол диҳед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, Ман ҳатман бар шумо лаънат хоҳам фиристод, ва баракатҳои шуморо лаънат хоҳам кард; оре, Ман онҳоро аллакай лаънат кардаам, зеро шумо онро ба дил намегиред. Малокӣ 2:1, 2.

«коҳинон»-и айёми охир, мувофиқи гуфтаи Петрус, ҳамон қавми аҳди Худо мебошанд, ки пештар қавми аҳди Худо набуданд. Онҳо касонеанд, ки аз «китоби пинҳон» хӯрданд, вақте ки ғариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждаҳум 11 сентябри соли 2001 нозил шуд. Аммо мувофиқи Малокӣ, онҳо лаънатзадаанд.

Зеро агар лаззат бурда бошед, ки Худованд меҳрубон аст. Назди Ӯ биёед, ки санги зинда аст, ҳарчанд аз ҷониби одамон рад шудааст, аммо назди Худо баргузида ва гаронбаҳост; шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, бино карда мешавед барои хонаи рӯҳонӣ, қаҳонати муқаддас, то қурбонҳои рӯҳониро пешкаш намоед, ки ба василаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд. Бинобар ин, дар Навиштаҷот низ омадааст: «Инак, Ман дар Сион санги гӯшаи асосиро мегузорам, баргузида ва гаронбаҳо; ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хичил нахоҳад шуд». Пас, барои шумо, ки имон доред, Ӯ гаронбаҳост; аммо барои нофармонон, «он санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон санг сари гӯша шуд», ва «санги пешпо хӯрдан ва саҳраи васваса», барои онҳое ки ба калом пешпо меҳӯранд ва нофармонанд; ва барои ҳамин низ таъйин шудаанд. Аммо шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, қавми муқаддас, халқи махсус ҳастед, то фазилатҳои Ӯро эълон намоед, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоибӣ Худ хондааст; шумо, ки пештар қавм набудед, аммо акнун қавми Худо ҳастед; ки раҳм наёфта будед, аммо акнун раҳм ёфтаед. 1 Петрус 2:3–10.

«Коҳинон»-и рӯзҳои охир касоне мебошанд, ки «чашидаанд, ки Худованд некуст». «Дар замонҳои гузашта» онҳо «қавме набуданд, вале ҳоло қавми Худо мебошанд». Онҳо касоне ҳастанд, ки «санги зинда»-ро ёфтаанд, ки «гарчанде одамон онро рад карда буданд, аммо назди Худо баргузида ва гаронбаҳост». Он санг ҳамон «ҳафт замон»-и Левизода бисту шаш аст, ки «биноён»-и ҳаракати Миллеритӣ онро дар соли 1863 «рад карданд». «Биноён»-и Миллеритӣ дар давоми чихилу шаш сол, аз 1798 то 1844, маъбадери бино карданд, вале баъд

аз он интихоб намуданд, ки «афзоиши дониш»-ро дар бораи «хафт замон», ки дар соли 1856 расид, рад кунанд.

Қавми Ман аз надоштани маърифат ҳалок гардидааст; зеро ки ту маърифатро рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набошӣ; азбаски ту шариати Худои худро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Ҳар қадар ки онҳо афзуданд, ҳамон қадар бар зидди Ман гуноҳ карданд; бинобар ин, ҷалолӣ онҳоро ба расвой табдил хоҳам дод. Хушаъ 4:6, 7.

«Коҳинони» айёми охир паёми «хафт замон»-ро пазируфтанд, ҳангоме ки пас аз 11 сентябри соли 2001 ба роҳҳои қадимаи Адвентизм бозгардонида шуданд. Онҳо паёми китоби пинҳонро ҷашиданд, ва он «гаронбаҳо» буд. Аммо Малоқӣ мегӯяд, ки коҳинони айёми охир «лаънатшудаанд», ва албатта «хафт замон» лаънат аст. Онҳо зеро лаънати «хафт замон» қарор доранд, зеро гуноҳҳои падарони худро такрор кардаанд. Малоқӣ мегӯяд, ки коҳинон бо пешкаш кардани «қурбонии олуида» номи Худоро палид сохтанд. Он қурбонӣ пешгӯии 18 июли соли 2020 буд.

Зеро ки аз баромадани офтоб то фуру рафтани он исми Ман дар миёни халқҳо бузург хоҳад буд; ва дар ҳар макон ба исми Ман бухур сӯзонида хоҳад шуд, ва ҳадияи пок тақдим хоҳад гардид; зеро исми Ман дар миёни бутпарастон бузург хоҳад буд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Аммо шумо онро палид сохтаед, зеро мегӯед: «Суфраи Парвардигор нопок аст», ва меваи он, яъне таоми он, ҳақир аст. Ҳамчунин гуфтед: «Инак, чӣ малолатест!» ва ба он бепарвоёна дам задаед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо; ва он чиро ки дарида, ланг ва бемор буд, овардед; ҳамин гуна ҳадия овардед: оё Ман инро аз дасти шумо қабул кунам? мегӯяд Парвардигор. Аммо малъун бод фиребгаре ки дар галаи худ наринае дорад, ва назр мекунад, вале барои Парвардигор чизи фосидро қурбонӣ менамояд; зеро Ман Подшоҳи бузург ҳастам, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ва исми Ман дар миёни халқҳо саҳмгин аст. Ва акнун, эй коҳинон, ин амр барои шумост. Агар гӯш надихед, ва агар ба дил нагиред, то ба исми Ман ҷалол диҳед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, Ман бар шумо лаънат хоҳам фиристод, ва баракатҳои шуморо лаънат хоҳам кард; оре, онҳоро аллақай лаънат кардаам, зеро шумо ба дил намегиред. Инак, Ман насли шуморо фосид хоҳам сохт, ва саргинро бар рӯйҳои шумо хоҳам пошид, яъне саргини идҳои ботантанаи шуморо; ва шуморо бо он хоҳанд бурд. Ва хоҳед донист, ки Ман ин амрро назди шумо фиристоодам, то паймони Ман бо Левӣ бошад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Малоқӣ 1:11–2:4.

Аҳд бо Левӣ рамзи вафодории левизодаҳо дар озмоиши сурати ҳайвон дар исёни ғӯсолаи тиллоии Ҳорун аст. Левизодаҳо дар китоби Малоқӣ, ки аз ҷониби фариштаи аҳд пок карда мешаванд, пок карда мешаванд, то ки «қурбонӣ»-ро ба адолат тақдим намоянд. Қурбонӣ паёми исми Масеҳ аст, ки он хислати Ёст.

«Ин торикии нофаҳмии Худост, ки ҷаҳонро фаро гирифтааст. Одамон маърифати худро аз хислати Ё аз даст медиҳанд. Он нодуруст фаҳмида ва нодуруст тафсир шудааст. Дар ин вақт паёме аз ҷониби Худо бояд эълон гардад, паёме ки дар таъсири худ равшанибахш ва дар қудрати худ наҷотдиҳанда аст. Хислати Ё бояд ошкор карда шавад.

Ба торикии ҷаҳон бояд нури ҷалоли Ў, нури некӯӣ, марҳамат ва ростии Ў, фуру рехта шавад.»

«Ин ҳамон корест, ки пайғамбар Ишаё онро дар ин суҳанон баён кардааст: “Эй Ерусалим, ки муждаи нек меоварӣ, овози худро бо қувват баланд кун; онро баланд кун, матарс; ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯ: Инак Худои шумо! Инак, Худованд Худо бо дасти пурқудрат хоҳад омад, ва бозуи Ў барои Ў ҳукмронӣ хоҳад кард; инак, мукофоти Ў бо Ўст, ва амали Ў пеши Ўст.” Ишаё 40:9, 10.»

«Онҳое ки омадани Домодро мунтазираанд, бояд ба мардум бигӯянд: “Инак Худои шумо”. Охири шумоҳои нури пуррахм, охири паёми раҳмат, ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, ваҳии ҳислати муҳаббати Ўст. Фарзандони Худо бояд ҷалоли Ўро зоҳир намоянд. Онҳо бояд дар ҳаёт ва ҳислати худ ошкор созанд, ки файзи Худо барои онҳо чӣ кардааст». Christ’s Object Lessons, 415.

Кохинони Малокӣ қурбоние тақдир карданд, ки номи Худоро палид сохт. Қурбонӣ рамзи як паём аст, ва паёми Нашвилл дар 18 июли соли 2020 қурбонии фасодёфта буд. Он бо исёни сарфи назар қардан аз амри нубувватӣ, ки «дигар вақт нахоҳад буд», ва онро ҳуди Масеҳ дар Ваҳй боби даҳ дода буд, фасод ёфта буд.

Ва он ғариштае ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро сӯи осмон боло бардошт, Ва ба номи Ў, ки то абад зинда аст, ки осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офарид, қасам хӯрд, ки дигар вақт нахоҳад буд. Ваҳй 10:5, 6.

«Қурбонии адолат», ки дар боби сеюми Малокӣ тавассути Левизодагон муаррифӣ шудааст, монанди қурбонӣ дар айёми қадим аст, ва он паёмро ифода мекунад. «Солҳои пешин» покии он паёмро ифода мекунад, ки дар таърихи миллиерӣ ноумедии аввалро ба вучуд овард. Қурбонии фосид паёми фосиди 18 июли соли 2020-ро ифода мекунад, вале он ҳамонро як воқеаи мувозӣ аст.

Ва Ў чун заргар ва поккунандаи нуқра хоҳад нишаст; ва Ў писарони Левиро пок хоҳад кард ва онҳоро мисли тилло ва нуқра соф хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд қурбоние дар адолат биёранд. Он гоҳ қурбонии Яҳудо ва Ерусалим барои Худованд писандида хоҳад буд, ҷунон ки дар рӯзҳои қадим ва дар солҳои пешина. Малокӣ 3:3, 4.

«Лаънате», ки дар Малокӣ муайян шудааст, озмоиши эътирофи он чизест, ки Илос намояндагӣ мекунад. Онҳое аз мо, ки ҳоло бедор шуда истодаем, бояд дарк намоем, ки воқеияти лаънати «ҳафт бор» бар мо дар исёне, ки бо баёни пешгӯии гуноҳолудӣ 18 июли соли 2020 зоҳир кардем, иҷро шудааст. Мо ҳамчунин бояд бори дигар қарор кунем, ки қадом методологияи нубувватиро интихоб мекунем, то онро бихӯрем. Ду шохид ба ин воқеият, ва дигарон низ ҳастанд, метавон дар баёни Малокӣ дар бораи Илоси ояндаёбанда ёфт, ва ҳамчунин дар таърихи ҳуди Илос. Илос ба таври равшан муайян кард, ки танҳо як паём ва як методологияи дуруст вучуд хоҳад дошт.

Ва Илос тишбӣ, ки аз сокинони Чильод буд, ба Аҳъоб гуфт: «Ба ҳаёти Парвардигор Худои Исроил, ки ба ҳузури Ў меистам, дар ин солҳо на шабнам хоҳад буд ва на борон,

магар ба каломи ман». 3 Подшоҳон 17:1.

Малокӣ «лаънат»-еро муайян кард, ки коҳинони Худо дар он даврае зеро он қарор доранд, ки Илёси охирин зоҳир мегардад, ва ин дар робита бо лаънате аст, ки ба ушри Худо вобаста мебошад. «Лаънат»-и ушр дар китоби Малокӣ тасмимеро аз ҷониби қавми Худо ифода мекунад, зеро барои бардоштани лаънате, ки аллакай зеро он қарор доранд, онҳо бояд муайян созанд, ки «анборхона» кучо аст ва он чист.

Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши Ман мухайё хоҳад кард; ва Худованде ки шумо Ӯро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фиристодаи аҳд, ки шумо аз Ӯ хурсандед: инак, Ӯ хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Аммо кист, ки рӯзи омадани Ӯро тоқат карда тавонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ӯ истода тавонад? зеро Ӯ мисли оташи гудозанда ва мисли собуни шӯяндагон аст. Ва Ӯ нишаста, ҳамчун гудозанда ва поккунандаи нукра амал хоҳад кард; ва писарони Левиро пок хоҳад намуд, ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад кард, то ки онҳо барои Худованд ҳадияе дар ростӣ тақдим намоянд. Он гоҳ ҳадияи Яхудо ва Уршалим барои Худованд хуш хоҳад буд, чунон ки дар рӯзҳои қадим ва монанди солҳои пешин. Ва Ман барои доварӣ ба шумо наздик хоҳам омад; ва Ман шоҳиди сареъ бар зидди ҷодугарон, бар зидди зинокорон, бар зидди савгандхӯрони дурӯғин, ва бар зидди онҳое хоҳам буд, ки муздурро дар муздаш, бевазанро ва ятимро ситам мекунанд, ва ғарибро аз ҳаққи ӯ мегардонанд, ва аз Ман наметарсанд, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Зеро Ман Худованд ҳастам, тағйир намеёбам; бинобар ин шумо, эй писарони Яъқуб, нест карда нашудаед. Аз рӯзҳои падарони худ то ҳол шумо аз фароизи Ман дур шудаед ва онҳоро риоя накардаед. Ба сӯи Ман бозгардед, ва Ман ба сӯи шумо боз хоҳам гашт, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Аммо шумо мегӯед: «Дар чӣ бозгардем?» Оё одамизод Худоро ғорат мекунад? Аммо шумо Маро ғорат кардаед. Вале шумо мегӯед: «Дар чӣ Туро ғорат кардаем?» Дар ушрҳо ва ҳадияҳо. Шумо ба лаънат гирифтор шудаед, зеро ки Маро ғорат кардаед, яъне тамоми ин миллат. Ҳамаи ушрҳо ба хазинахона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯрок бошад, ва Маро акнун дар ин васила бисанҷед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки оё раванҳои осмонро барои шумо нахоҳам кушод ва баракатеро бар шумо намерезам, ба андозае ки ҷойи қабул кардани он кофӣ нахоҳад буд. Ва Ман ба хотири шумо фурӯбарандаро сарзаниш хоҳам кард, ва ӯ меваи замини шуморо нобуд нахоҳад кард; ва токи шумо низ дар саҳро меваи худро пеш аз вақт нахоҳад партофт, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Малокӣ 3:1–11.

Худованд тағйир намеёбад, ва усули кори Худ низ тағйир намеёбад. Новобаста аз он ки «лаънат» чӣ бошад ё набошад, ки онро лаънати «дахяк» дар Малокӣ ифода мекунад, дахяк бояд ба анборхона оварда шавад, то дар хонаи Худо «ғизо» бошад. Ин ҳақиқат тақозо мекунад, ки қарор дода шавад, «анборхона» чист, ва он ғизое, ки аз ҷониби Вилиям Миллер дар ҳаракати фариштаи аввал ифода гардида буд ва намунаи ғизое буд, ки бояд дар ҳаракати фариштаи сеюм хӯрда шавад, чӣ буд? Яке аз рамзҳои он ғизо «борон» ва «шабнам» аст.

Гӯш фаро диҳед, эй осмонҳо, ва ман суҳан хоҳам гуфт; ва бишнава, эй замин, суҳанони даҳони маро. Таълими ман мисли борон хоҳад ҷакид, каломи ман мисли шабнам хоҳад қатра-қатра рехт, мисли борони майда бар гиёҳи навруста, ва мисли жолаҳои борон бар

алаф; зеро ки номи Худовандро эълон хоҳам кард: бузургиро ба Худои мо нисбат диҳед. Ў Санг аст, амали Ў комил аст; зеро ҳамаи роҳҳои Ў адолат аст; Худои ростӣ ва бе гуноҳ аст, Ў одил ва рост аст. Такрори Шариат 32:1–4.

Оё Илос воқеан он чиро, ки ба Аҳоб гуфт, дар назар дошт? Оё ӯ ба ҳақиқат чунин маънӣ дошт, ки дар айёми охир, вақте ки иҷрои комили ҳаракат ва паёми Илос ба вуқӯъ меояд, «дар ин солҳо на шабнам хоҳад буд ва на борон, магар мувофиқи каломи ман»? Оё «бороне», ки Илос дар бораи боздошта шудани он, чуз бо каломи ӯ, сухан мегӯяд, бо ҳамон «бороне» мувофиқат мекунад, ки Малокӣ онро ҳамчун баракат ваъда медиҳад?

Ҳамаи ушрҳоро ба анборхона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯрок бошад; ва акнун Маро дар ин бобат бисанҷед, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ки оё Ман равзанаҳои осмонро барои шумо нахоҳам кушод ва бар шумо баракате нахоҳам рехт, ба ҳадде ки ҷойе барои пазируфтани он нахоҳад буд. Малокӣ 3:10.

Оё «лаънат»-и «қурбонӣ»-и номуқаддаси «қоҳинон» ва суиистифодаи «ушр», ки аллакай ба амал оварда шудааст, инчунин «лаънат»-и «ҳафт бор»-ро ифода мекунад?

Дар охири моҳи июли соли 2023, мо ба нашри мақолаҳои оғоз кардем, ки моҳиятан такрори паёмест, ки дар силсилаи таҳқиқот бо номи «Қадвалҳои Ҳабаққук» ёфт мешавад. Фарқ дар пешниҳоди кунунӣ он аст, ки пас аз 18 июли соли 2020, Худованд баъзе аз таълимоти пешинаро дар нури наво қарор дод.

Ў ба кушодани он чизҳои оғоз кард, ки ба назари ман амиқ менамуданд, вале ман шахсан аз ҳамоҳангӣ дур будам ва наметавистам бо қоре, ки пештар ба ман барои анҷом додан супурда шуда буд, дар ҳамоҳангӣ бошам. Аз 19 июли соли 2020 ман дарёфтам, ки пешгӯии рӯзи гузашта нодуруст буд ва ин ки ман шахсан барои он пешгӯии гуноҳомез ва паёмадҳои даҳшатноки баъдии он бештар аз ҳар шахси дигар масъул будам.

Пас дар моҳи июли соли 2023 манро як итминони қавӣ фаро гирифт, ки бо вучуди нокомии комили ман ҳамчун роҳбари ҳаракати фариштаи сеюми Худо, ман бояд ақаллан ба навиштани он ҷӣ аз моҳи июли соли 2020 ба ин сӯ фаҳмида будам, оғоз намоям. Ман қасд кардам, ки он чиро, ки аз замони гуноҳи 18 июли соли 2020 ба ман кушода шуда буд, ба ҳаттӣ дароварам ва сипас онро пеш аз он ки ба оромӣ гузошта шавам, дар сабти оммавӣ ҷой диҳам.

Дар се моҳи аз моҳи июл гузашта, зиёда аз ҳафтад кишвар дар саросари ҷаҳон ҳоло ин мақолаҳоро пайгирӣ мекунад. Бале, бешубҳа бархе аз онҳо бо мақсадҳо ва ниятҳои нопок пайгирӣ мекунад, аммо на ҳама. Мо дар остонаи ба қор андохтани барномае қарор дорем, ки ин мақолаҳоро ба ҳамаи забонҳои асосии сайёраи замин дастрас хоҳад сохт, зеро дар ин марҳила он зиёда аз ҳафтад кишвар мачбуранд ин ҳақиқатҳоро танҳо ба забони англисӣ баррасӣ намоянд.

Мо аллакай барои кумак ба баъзеҳо дар саросари ҷаҳон қор карда истодаем, ки роҳи василае надоранд, то бо ин ҳақиқатҳо қори зиёде анҷом диҳанд; ва ман ҳайронам, ки оё «анбор»-и Малокӣ, ки мақсади муайяни он таъмин кардани «ғизо» дар хонаи Худост, ба қори паҳн

кардани ҳақиқате, ки аз моҳи июли соли 2023 инҷониб аз ин мақолаҳо содир шуда истодааст, ишора намекунад?

Мо баррасии боби сеюми китоби Дониёлро дар мақолаи оянда оғоз хоҳем кард.

«Мо дар як давраи махсуси таърихи ин ҷаҳон зиндагӣ дорем. Кори бузурге бояд дар муддати бисёр кӯтоҳ анҷом дода шавад, ва ҳар як масеҳӣ бояд дар дастгирии ин кор нақше иҷро кунад. Худо мардонро даъват мекунад, ки худро ба кори наҷоти ҷонҳо тақдис намоянд. Вақте ки мо ба дарки он шурӯъ мекунем, ки Масеҳ барои наҷоти ҷаҳони ҳалокшаванда чӣ гуна қурбоние кард, талоши пурзӯре барои наҷоти ҷонҳо падид хоҳад омад. Эй кош, ҳамаи калисоҳои мо қурбонии беинтиҳои Масеҳро бубинанд ва дарк намоянд!»

«Дар рӯёҳои шабона, тасвирҳои аз як ҳаракати бузурги ислоҳгарона дар миёни қавми Худо аз пеши назарам гузаштанд. Бисёре Худоро ҳамд меғуфтанд. Беморон шифо меёфтанд, ва мӯъҷизаҳои дигар низ ба амал оварда мешуданд. Рӯҳи шафоат дида мешуд, ҷунонки пеш аз Рӯзи бузурги Панतिकост зоҳир гардида буд. Садҳо ва ҳазорҳо дида мешуданд, ки ба дидани оилаҳо мераванд ва калони Худоро ба онҳо мекушоянд. Дилҳо ба воситаи қудрати Рӯҳи Муқаддас маҳкум мегардиданд, ва рӯҳи табдили ҳақиқӣ зоҳир буд. Аз ҳар тараф дарҳо барои эълони ҳақиқат кушода мешуданд. Ба назар ҷунин менамуд, ки ҷаҳон аз таъсири осмонӣ равшан мегардад. Баракатҳои бузургро қавми ҳақиқӣ ва ғурутани Худо қабул мекарданд. Ман овозҳои шукргузорӣ ва ҳамдро шунидам, ва ҷунин менамуд, ки ислоҳоте ба амал меояд, монанди он чи мо дар соли 1844 шояд будем. »

«Аммо баъзеҳо аз бозгашт сарпечӣ карданд. Онҳо намехостанд дар роҳи Худо қадам зананд; ва ҳангоме ки, то кори Худо пеш равад, барои ҳадияҳои ихтиёрӣ даъватҳо ба амал омад, баъзеҳо худхоҳона ба молу мулки заминии худ часпиданд. Ин ҳасисон аз ҷамъияти имондорон ҷудо шуданд.

«Доварҳои Худо дар заминанд, ва мо, зери таъсири Рӯҳи Муқаддас, бояд паёми ҳушдорро, ки Ё ба мо супурдааст, бирасонем. Мо бояд ин паёмро зуд, қатор бар қатор, аҳком бар аҳком, бирасонем. Ба зудӣ одамон мачбур хоҳанд шуд қарорҳои бузург қабул кунанд, ва вазифаи мост, ки бубинем ба онҳо имконият дода шавад, то ҳақиқатро дарк намоянд, то онҳо бо фаҳмиши дуруст дар тарафи рост мавқеи худро ишғол кунанд. Худованд қавми Худо даъват мекунад, ки меҳнат кунанд — бо ҷидду ҷаҳд ва бо ҳикмат меҳнат кунанд, — то даме ки муҳлати имтиҳон идома дорад». Testimonies, volume 9, 126.